

ΔΙΑΣΠΟΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

1 SEPTEMBER, 2010 | CREATED USING FIVEFILTERS.ORG

5. Γιώργος Καναράκης

Aug 30, 2010 12:01AM

Ένας καταξιωμένος επιστήμονας των Ελληνοαυστραλιανών μας Γραμμάτων

του Γιάννη Λιάσκου

Ένας από τους γνωστότερους και πιο αξιόλογους πνευματικούς ανθρώπους του απόδημου ελληνισμού της Ε' ηπείρου είναι, χωρίς αμφιβολία, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Charles Sturt, Γιώργος Καναράκης, η φήμη της προσωπικότητας του οποίου έχει ξεπεράσει προ πολλού τα σύνορα της Αυστραλίας. Στα επόμενα άρθρα θα σταθούμε σ' αυτόν τον «διακεκριμένο Άνθρωπο και καταξιωμένο επιστήμονα, που είναι Πρεσβευτής και πρόξενος της γλώσσας και των παραδόσεών μας», σύμφωνα με τον Κυριάκο Βαλαβάνη της εφημερίδας «Ελεύθερη Ωρα» (Αθήνα).

Ρίχνοντας κανείς έστω και μερικές - αλλά προσεκτικές - ματιές στο βιοεργογραφικό και στα μέχρι στιγμής δημοσιευμένα επιστημονικά έργα του καθηγητή, δεν χρειάζεται πολύ να διαπιστώσει το βάθος και την πολυδιαστατικότητα του ανθρώπου αυτού που επί εικοσιπέντε ολόκληρα χρόνια (από το 1976) που ζει ανάμεσά μας, εργάζεται ακάματα και συμβάλλει ουσιαστικά στο χτίσιμο του οικοδομήματος των Ελληνικών μας Γραμμάτων στην Ε' ήπειρο.

Σε όλη την πορεία της πνευματικής του ζωής του βλέπουμε να είναι ο σπουδαστής, ο δάσκαλος κι ο επιστήμονας.

Οι σπουδές του υπήρξαν στέρεες και μακροχρόνιες σε τρεις χώρες: Στην Ελλάδα (Πανεπιστήμιο Αθηνών, όπου με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών σπούδασε Ελληνική και Αγγλική Φιλολογία), στην Αγγλία (Λονδίνο, όπου έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην φωνητική (phonetics) και στην διδακτική της ξένης γλώσσας) και στις ΗΠΑ (Πανεπιστήμιο της Ινδιάνα, όπου με υποτροφία Φουλμπράιτ συνέχισε μεταπτυχιακές σπουδές (ΜΑ) στην εφαρμοσμένη γλωσσολογία). Τέλος, το 1974 ανακηρύχτηκε αριστούχος διδάκτωρ από τη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών στη συγκριτική γλωσσολογία.

Η δεύτερη όψη της πνευματικής φυσιογνωμίας του καθηγητή Γιώργου Καναράκη είναι αυτή του διδασκάλου. Πρόκειται για μακρά και γόνιμη καριέρα που καλύπτει μέχρι στιγμής τριάντα εννέα χρόνια: Τέσσερα χρόνια ως Προϊστάμενος του Αγγλικού Τμήματος στην Αναργύρειο και Κοργιαλένιο Σχολή Σπετσών και τριάντα έξι σε πανεπιστημιακό επίπεδο σε τρεις χώρες (στην Ελλάδα, στις ΗΠΑ και στην Αυστραλία).

Συγκεκριμένα έχει διδάξει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών (δέκα χρόνια), στο Deree Pierce College, στο Bridgewater State College στη Μασαχουσέτη των ΗΠΑ, στο Πανεπιστήμιο La Verne, και από το 1976 στο Πανεπιστήμιο Charles Sturt της Αυστραλίας.

Η τρίτη όψη του καθηγητή Γιώργου Καναράκη είναι αυτή του

επιστήμονα. Το πολυποίκιλο ερευνητικό και συγγραφικό του έργο καταδεικνύει ότι πρόκειται για μια πολύ αξιόλογη περίπτωση, που ήδη έχει προσφέρει πολλά στα Ελληνοαυστραλιανά μας Γράμματα, και πως ήδη είναι πλήρως καταξιωμένος και αξίζει την αναγνώριση και εκτίμηση όλων μας.

Κατά τη διάρκεια των τριάντα έξι χρόνων της πανεπιστημιακής του υπηρεσίας, ερευνητικά και συγγραφικά ασχολήθηκε με τέσσερις κλάδους: Λογοτεχνία Ελλήνων Αυστραλίας και Νέας Ζηλανδίας, και μέχρι ενός σημείου με τη λογοτεχνία των Ελλήνων της διασποράς, Ιστοριογραφία (Ελληνες της Αυστραλίας), Τύπος Ελλήνων Αυστραλίας και Νέας Ζηλανδίας, Γλώσσα και Γλωσσολογία.

Από αυτούς, οι τρεις πρώτοι κλάδοι, επειδή έχουν άμεση σχέση με τον Ελληνισμό της Ωκεανίας και δείχνουν τρεις από τις πλευρές του, αποτελούν μια τριλογία στο συγγραφικό έργο του καθηγητή, ενώ ο τέταρτος έχει σχέση κυρίως, αλλά όχι αποκλειστικά, με την ελληνική γλώσσα.

Οι εργασίες του είναι εύληπτες και ευχάριστες στο γενικό αναγνώστη, ενώ, ταυτόχρονα, δε χάνουν σε ενδιαφέρον και επιστημονικότητα όσον αφορά τον ειδικότερο επιστήμονα.

Ο Γιώργος Καναράκης στα πλαίσια της πλούσιας συγγραφικής του δραστηριότητας έχει γράψει επιστημονικά και σχολικά βιβλία κι έχει δημοσιεύσει πάνω από εξήντα άρθρα, μελέτες και κριτικές - στην ελληνική και αγγλική, καθώς και σε ισπανική και πολωνική μετάφραση- σε επιστημονικά περιοδικά και εφημερίδες της Αυστραλίας, της Ελλάδας, της Κύπρου, της Αμερικής, του Καναδά, της Γερμανίας, της Χιλής και άλλων χωρών. Έχει δώσει πλήθος διαλέξεων στην ελληνική και αγγλική σε διάφορες χώρες, έχει πάρει μέρος κι έχει κάνει επιστημονικές ανακοινώσεις σε διεθνή και άλλα συνέδρια, ενώ είναι μέλος σε πολλές επιστημονικές εταιρείες και πολιτιστικούς συνδέσμους. Τέλος, το ερευνητικό και συγγραφικό έργο του καθηγητή Γ. Καναράκη έχει βραβευθεί επανειλημμένα κι έχει τύχει χορηγιών από επιστημονικά ιδρύματα της Αυστραλίας, των ΗΠΑ κ.α. Το 1999 του απονεμήθηκε Επίτιμο Διδακτορικό Γραμμάτων από το Πανεπιστήμιο Charles Sturt.

Ηλεκτρονικό περιοδικό "Αναγνώστης"

...Κατά την τελετή βραβεύσεως ["Ύψια" 2008 της Ελληνικής Πολιτείας] που πραγματοποιήθηκε στις 12 Ιουλίου 2008 στο ανοιχτό θέατρο «Φρόνιχος» των Δελφών, απονεμήθηκε πρώτον ο τίτλος του «Homo Hellenicus» (απονέμεται σε προσωπικότητες από τον διεθνή ακαδημαϊκό και πολιτικό χώρο) στο Πρόεδρο της Ρωσίας Vladimir Putin, με τελευταίο διανοούμενο που κατείχε τον τίτλο αυτόν, τον Johann Wolfgang von Goethe. Δεύτερον, το βραβείο «Πόλις» που, νεοθεσπισθέν το 2007, είχε απονεμηθεί τότε στην Αλεξάνδρεια την Μεγίστη της Αιγύπτου, φέτος απονεμήθηκε στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ. Τρίτον, η Επιτροπή επί των βραβεύσεων απένημε το «Βραβείον Σοφίης» σε ανθρώπους που με το έργο και τις πράξεις τους υπηρετούν την Ελληνική κοσμοθεωρία και τις αξίες που αυτή έχει καλλιεργήσει.

Μεταξύ εκείνων που τιμήθηκαν με το βραβείο αυτό, όπως ο Δρ

David Holton, Καθηγητής της Μεσαιωνικής και Σύγχρονης Ελληνικής γλώσσας και λογοτεχνίας στο Πανεπιστήμιο του Cambridge, ο Dr Edward Larson, Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Georgia, ΗΠΑ και κάτοχος του Βραβείου Pulitzer του 1998 στην Ιστορία, ο Θεόδωρος Καλλίνος, ιστορική μορφή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ιδρυτής της Παγκόσμιας Αμφικτυονίας Οικουμενικού Ελληνισμού κ.ά., ήταν και ο **Καθηγητής Γιώργος Καναράκης** του Πανεπιστημίου Charles Sturt της Αυστραλίας. Τα βραβεία είχε φιλοτεχνήσει ο γνωστός γλύπτης Δημήτριος Ταλαγάνης.

Related Posts:

- “Εστι μεν ουν η μνήμη ούτε αίσθησις ούτε υπόληψις”
- Νίκος Καζαντζάκης: Μια παγκόσμια αγωνία για το μέλλον
- Στιχουργική
- “Μαρίνα”
- Αποχαιρετισμός στην Ποίηση

Χαμένος

Aug 22, 2010 04:18AM

Ιάκωβος Γαριβάλδης

Αχ! Να είχα έναν φίλο,
φίλο καρδιακό
δυο μέρες να τον περιμένω
στο κατώφλι
κι απρόσμενα στην πόρτα
τον ήλιο να μου κρύβει να τον δω.

Δυο νύχτες να ονειρεύομαι
τις ώρες τις μικρές
να μπαίνει και να βγαίνει ανενόχλητος
βαθιά μες στην καρδιά μου.

Αχ! Να είχα έναν φίλο
φίλο σκεπτικό
να μπαίνει και να βγαίνει ανενόχλητος
στο σπίτι το δικό μου
σαν τον καιρό.

Αχ! κι ο φίλος μου
μια μέρα...
μια μέρα να με πάρει
να με πάρει,
όπου θέλει ας με πάει,
θεέ μου κι ας χαθώ...

© Ιάκωβος Γαριβάλδης

Related Posts:

- Προσωπικό
- Υπέρτατη Θυσία
- Μια βουτιά μες στο Αιγαίο
- 4η Ανθολογία της Ε.Ε.Λ.Σ.Π.Η.
- Ο παππούς μου

Απλές σκέψεις... αυτοπροσδιορισμού

Aug 20, 2010 06:28PM

Ζούμε σε μια **εποχή της «ευκολίας»**. Έτσι θα έλεγαν οι γονείς και οι παππούδες μας. Όλα σχεδόν **αυτοματοποιημένα**. Πατάς ένα κουμπί και πλένεις ένα σωρό από ρούχα. **Χάθηκε η εποχή** που το πλύσιμο στο ρέμα ή στο ποτάμι ήταν μια **σύναξη χαράς, μια έξοδος, μια επικοινωνία**.

Το σιδέρωμα ήταν μια δύσκολη αλλά ρουτινιάρικη διαδικασία. Να κάνεις κάρβουνα, να τα βάλεις στο σιδερένιο σίδερο και κάθε τόσο να το κουνάς πέρα δώθε για να διατηρούνται αναμμένα. Δίπλα ένα τάσι νερό, όπου βουτάς το χέρι και το τινάζεις πάνω στα ρούχα για να σιδερωθούν καλύτερα. Και όλη την ώρα του σιδερώματος να τιτιβίζεις με τα παιδιά σου, με τις γειτόνισσες, να ρουφάς τα απλά νέα της γειτονιάς και της κοινωνίας γενικότερα και να λάμπεις από ηρεμία.

Τώρα αντίθετα το ηλεκτρικό σίδερο μπαίνει στην πρίζα - έχει και αυτόματο ατμό - και **σύ, εγώ**, καθισμένοι, συνήθως, μπροστά στην τηλεόραση **καταπίνουμε απροβλημάτιστα** ό,τι άχρηστο έχει να μας σερβίρει, δίπλα σε ένα βουνό από ρούχα που βιαζόμαστε να τα τελειώσουμε γιατί μας περιμένει κι αυτό και το άλλο να κάνουμε.

Πικρό το τίμημα της ευκολίας και της κούφιας εμμονής για άκρατη κατανάλωση. Ένας κύκλος αγώνα άγχους σε κάθε κύκλο που κάνει το ρολόι.

Κι οι **δυνάμεις της άμυνάς μας αδυνατούν** ολοένα καθώς νιώθουμε ότι χτίζουμε καθημερινά **«γιοφύρια της Άρτας»** που μέσα σε λίγο διάστημα γκρεμίζονται και πρέπει πάλι απ' την αρχή.

Αφήνουμε τη **χαρά μας εγκλωβισμένη στο χρόνο**, την **επικοινωνία** με τα παιδιά και τους δικούς μας **φυλακισμένη στο τικ τακ** του ρολογιού μας, που στέκει εκεί σαν κακό αφεντικό των υποχρεώσεών μας που **οικειοθελώς υιοθετήσαμε**.

Η **νίκη** στον καθημερινό αγώνα για κολαρισμένα σεντόνια, για πολύπλοκα φαγητά, για ατσαλάκωτα, ατέλειωτα ρούχα, για άψογο ντύσιμο, μαλλί, για τυπική άψυχη και άχρωμη αντιμετώπιση ανθρώπων και καταστάσεων που συμπορεύονται με τη ζωή μας, **η νίκη αυτή** πάνω στα υλικά πράγματα που τα κατακτούμε με ευκολία, έτσι νομίζουμε, η νίκη αυτή **δεν είναι ούτε δικαίωση, ούτε επιτυχία**.

- Θέλω **να μη** βρίζω, προσβάλλω, κατακρίνω χωρίς λόγο το συνάνθρωπό μου.
- Τα οράματά μου **να μην είναι όπλα καταστροφής, αλλά γέφυρες επικοινωνίας και πηγές χαράς**.
- **Δε θέλω να προσκυνώ το χρυσό μωσχάρι των Εβραίων**, ούτε να είμαι εγώ το χρυσό μωσχάρι στην **ανθρώπινη έρημο** των σύγχρονων χωριών και πόλεων.
- Καιρός να **χαλάσουμε** τις σχέσεις μας με το ρολόι και να **ερωτευθούμε** τη σχέση μας με την ψυχή μας.
- Να **εγκαταλείψουμε** τη σχέση μας με τις άχρηστες υποχρεώσεις μας και να **δώσουμε βάθος** στις σχέσεις μας με τους δικούς μας.

- Να **παραμελήσουμε** τα ηλεκτρικο-ηλεκτρονικά κουμπιά που ροκανίζουν την ηρεμία μας και να **βρούμε** τα **κουμπιά της αγάπης**, της επικοινωνίας, της ανθρωπιάς μας.
- **Καλύτερα** απ' το να είμαι **Mercedes, να είμαι ένα μικρό van** γεμάτο φωνούλες, γέλια, ηρεμία και ελπίδα.
- Καλύτερα απ' το να είμαι **βίλλα** με δέκα φύλακες που κάνουν **διάρρηξη στις απλές στιγμές μου**, να είμαι **καλυβόσπιτο** γεμάτο γλυκειά ζεστασιά και ανθρώπινη παρουσία.
- **Δε θέλω έναν «κενοκρόταλο» αγώνα μέσα από ένα «προσωπείο».**
- **Θέλω** -εγώ, εσύ, όλοι μας- **να έχω** τα ειλικρινή μάτια, τα αληθινά λόγια, τις ανθρώπινες εκφράσεις **ενός Προσώπου.**

Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου

Related Posts:

- Στιχουργική
- “Εστι μεν ουν η μνήμη ούτε αίσθησις ούτε υπόληψις”
- Αποχαιρετισμός στην Ποίηση
- Σκίζοντας την Ιστορία μου
- Περί ουσιώδους γνώσης...

Το Δάκρυ

Aug 18, 2010 04:03PM

Ένα δάκρυ κύλησε, έπεσε χάμω, ανοίχτηκε σα σε τυπόχαρτο, λέρωσε τη μνήμη, τότε αυτή ξαναζωντάνεψε.

Αν προλάβαινε η μάνα της Αγγελικής να πήγαινε στο Αργοστόλι με τα πόδια μια απόσταση 35 χιλιομέτρων να φέρει το φάρμακο ίσως να γλύτωνε, ήταν μόλις 7 χρονών κοριτσάκι, δεν πρόλαβε όμως. Στο χωριό είχε πέσει μια επιδημία δυσεντερίας, μετά έφυγε ο συμμαθητής μου ο Νίκος, μετά μας ήρθε ο άνθρακας, μετά η ευλογία, η Ιλαρά, ο κοκίτης, ο τύφος, ο τριχοφάγος, η ραχίτιδα όλα αυτά στα μικρά παιδιά. Στους μεγάλους βασίλευε το χτικίο και ο φόβος να μην αγγίξουμε τίποτα, να μην κολλήσουμε.

Σαν ξημέρωσε ο θεός την ημέρα από στόμα σε στόμα έφτασε η είδηση και στ' αυτιά μας. Δυο φορτηγά αυτοκίνητα γεμάτα κατακτητές γερμανούς στρατιώτες πήγαιναν προς το λιμάνι της Σάμης. Είπαν ότι οι αντάρτες του ΕΑΜ τους κάνανε καρτέρι, ξάπλωσε ένας στη μέση του δρόμου και με το αυτόματο γάζωσε τον οδηγό κλπ...

Οι Γερμανοί οπισθοχώρησαν προς το Φισκάρδο, όλοι περίμεναν αντίποινα.

Από το σπίτι μου χτισμένο στα Μαρκάτα Πυλάρου σε ύψωμα έβλεπα απέναντι προς τ' ανατολικά τη θάλασσα, το στενό της Ιθάκης και το νότιο ακρωτήριο του αϊ Γιάννη. Την επόμενη μέρα φάνηκαν δυο караβάκια να πλέουν παράλληλα με την ακτή, λέγανε πως πήγαινα στην Σάμη για αντίποινα. Οι αντάρτες τους έβαλαν με τα κανόνια αυτά που είχαν κυριεύσει από τους Ιταλούς με την παράδοσή τους. Οι κανονιές έπεφταν δίπλα τους, μπορούσα να διακρίνω τον αφρό της θάλασσας.

Σε μια στιγμή ένας καπνός άσπρος φάνηκε να γεμίζει τον ορίζοντα στο μέρος που ήταν τα βαποράκια. Νομίζαμε ότι άρπαξαν φωτιά, όχι, είχαν αμολήσει παραπέτασμα καπνού, έτσι χάθηκαν από τα μάτια μας. Σε λίγο φάνηκε αεροπλάνο αγγλικό και τα βομβάρδισε.

Ακολούθησε η νύχτα σκοτάδι πυκνό, θα ήταν περίπου μετά τα μεσάνυχτα ακούσαμε στο σπίτι κάτι σαν σφυρίγματα και μετά έναν κρότο δυνατό που επαναλαμβάνονταν σε τακτικά διαστήματα, σφύριζαν σα να ήταν ο δαίμονας που ερχόταν να πάρει ψυχές. Ο πατέρας, η μάνα μου μας ξύπνησε όλους, απαγορευόταν να ανάψεις τον λύχνο, αν έβλεπαν φως έδινε στόχο, καταλάβαμε ότι ήταν οβίδες κανονιών που οι γερμανοί μας έστελναν από κάπου κοντά στο Φισκάρδο.

Στην αρχή είπαμε να φύγουμε να πάμε να βρούμε κανένα απάγκιο, απέναντί μας ήταν ένα διώροφο σπίτι, λέγαμε να πάμε να απαγκιάσουμε πίσω από τον μεγάλο του τοίχο. Εν τέλει δεν το κουνήσαμε κάτσαμε στο σπίτι, μια οβίδα έπεσε σε ένα μας χωράφι στην τοποθεσία ξηρά, έκανε έναν μεγάλο λάκκο.

Ξημέρωσε πάλι ο θεός την ημέρα, ήμασταν όλοι καλά, ήταν Σεπτέμβρης του 1944, περιμέναμε με ελπίδα τους κατακτητές να φύγουν. Όταν κάποτε έφυγαν τότε στο σχολείο μας ήρθε κάποια μικρή βοήθεια από την UNRA, μας μοίρασαν κι από μια οδοντόβουρτσα και μας δίδαξαν να πλένουμε τα δόντια μας, μέχρι τότε βάζαμε αλάτι στο δάκτυλο και τα τρίβαμε. Περιμέναμε την λευτεριά, χωρίς να μπορούμε να προβλέψουμε ότι θα άρχιζε ένας καινούργιος αδελφοκτόνος εμφύλιος πόλεμος, πολύ χειρότερος από αυτό των κατακτητών όπου κράτησε μέχρι το 1949, σημαδιακός χρόνος για εμένα, τότε ήταν που έριξα μια πέτρα πίσω μου, που από την πολυκαιρία έγινε μαύρη, πολλά χρόνια πείνας στέρησης, πολλά χρόνια αμάθειας, αγραμματοσύνης, πολλά χρόνια ανελεύθερης ύπαρξης, πολλά χρόνια λογοκρισίας, θυμάμαι τις επιστολές που λαβαίναμε ήταν όλες ανοικτές λογοκριμένες, από τα διάφορα κυβερνητικά όργανα.

Κανονικά θα πρέπει να είχα ξεχάσει αυτά τα συμβάντα, αλλά δεν γίνεται, είναι η ιστορία του τόπου μου, είναι η λαχτάρα μου, είναι ο εαυτός μου τυλιγμένος σε κουρέλια, είναι για να θυμόμαστε την Ελλάδα μας, την του τότε, αυτή που ακόμα είναι στις καρδιές μας, έστω κι αν έχει αλλάξει... και στο γυρισμό μετά από τόσα χρόνια βρήκα τα ερείπια, την ερημιά, την απελπισία.

Θεέ μου, γιατί; Τι φταίνε τα μικρά παιδιά, αυτά που τους σκότωσαν την αθωότητά τους, αυτά που μεγάλωσαν σαν γέροι τυλιγμένοι σε παιδικό νεανικό κορμί;

Γαβριήλ Παναγιωσούλης

Νέα Υόρκη

Related Posts:

- Το παράθυρο της ποίησης
- 3. Περί Σονέτου
- Σκίζοντας την Ιστορία μου
- Μάνα Σουλιώτισσα
- Ελληνισμός και Θάλασσα

Στους αγαπημένους αδελφούς ομογενείς

Aug 16, 2010 10:19PM

Αφήσατε πίσω το χώμα πού 'ναι ζυμωμένο σφιχτά με χιλιάδες ακρορίζια να το φυλάνε ζωντανό και πήρατε με πόνο λίγες ρίζες παρηγοριά και δύναμη και τις φυτέψατε σ' όλα τα μέρη της γης.

Ζεστάνατε το χώμα που σας ζέστανε που αγκάλιασε το μέλλον των αγώνων σας.

Πέτρα-πέτρα πάγου χτίστηκε το δικό σας ίγκλου. Μακριά από τον ήλιο της Ελλάδας σας που φωτίζει από μακριά τις προσδοκίες σας.

Σχέση άρρηκτη και αθάνατη. Ένα απύθμενο κι ατέλειωτο πάρε δώσε ψυχής και ιστορίας Ελλάδας και Παράδοσης πόθων και παθών θυσίας και προσφοράς πίστης και αίνων Αγίων και εκκλησίας και ελπίδες δύσεων και ανατολών αγώνων και θουρίων και μαρτύρων και ψαλμουδιών

Πήρατε ένα στάχυ από το καθένα και σταχυολογήσατε το ανθολόγιο της ψυχής σας και του μέλλοντος. Μια θημωνιά αναμνήσεις στα ανθογυάλια της εστίας σας.

Και μεις εδώ πάντα βάζουμε ένα πιάτο στο τραπέζι της πατρίδας μας, για σας. Κι ένα κομμάτι ήλιο, ένα κομμάτι θάλασσα. Ένα ποτήρι αδερφοσύνη. Για σας τους μακρινούς συνδαιτυμόνες της πατρίδας μας.

© **Ευαγγελία Αγγελική Πεχλιβανίδου**

Related Posts:

- 3. Περί Σονέτου
- Ελληνισμός και Θάλασσα
- 5. Γιώργος Καναράκης
- Προφητεία
- Το Πάθος

Το κυρίαρχο φως

Aug 16, 2010 11:06AM

Απομνήσεις λυρικού πάθους φαντάσματα ρομαντικών οίστρων καταλυτικά επενεργώντας παραλλάζουν τα πλάσματα αναπλάθουν τη συνείδηση τα όποια στοιχεία ταυτότητας

στις δίνες του άστατου χρόνου τις στροφές των αγεριών ψυχή τε και σώματι στην ψυχρότητα των ανδριάντων τους ψυχρούς υπαλλήλους τους ιωστρούχτορες του κράτους

μια ηθική απαξίωση που διατρέχει τα πάντα σαν αποτροπή κατά συρροή με βαριές ομίχλες και φόντο αλλοπαρμένων φόβων

έτσι που οι όποιες μνήμες να ξεναφοριούνται μ' ένα πάνδημο παραλήρημα σε κλώνους δέντρων μαγεμένους σε έξαλλους μαιάνδρους στην αχλή πανάρχαιων μύθων

όλα είναι το κυρίαρχο φως που προστατεύουν οι σκιές και άκρατη τυφλότητα που μπαίνει σε ψηφοφορία.

Related Posts:

- Ο Νοσταλγός, γιος της Γης
- 4. Ο Κραταιός Νόστος
- Σαν και σένα
- Στα πέρατα
- Χροιά της αφθαρσίας

4. Ο Κραταιός Νόστος

Aug 11, 2010 10:40PM

Του Γιάννη Λιάσκου

«Ο Κραταιός Νόστος» είναι το πρώτο βιβλίο διηγημάτων της Σούλας Μούσουρα-Τσουκαλά και η πρώτη ατομική της έκδοση. Έχει συμμετάσχει, στο παρελθόν, με ποιήματά της, στη συλλογική έκδοση «Τετραλογία» και στην Ανθολογία Ελλήνων Ποιητών Αυστραλίας «Ποιητικές Ωρες».

Ο «Κραταιός Νόστος» περιλαμβάνει δεκαπέντε διηγήματα, «με τα οποία η συγγραφέας», γράφει ο καθηγητής Μίμης Σοφοκλέους, που είχε και την επιμέλεια του βιβλίου, «αποπειράται να δώσει την καθημερινή ζωή των Ελλήνων μεταναστών της Αυστραλίας μέσα από ιστορίες σοβαρές και αστείες, σκληρές και τρυφερές, συχνά τραγικές και μελαγχολικές γιατί τέτοιοι είναι ο κόσμος που ζουν. Η γκάμα των ηρώων της είναι μεγάλη. Από την πρώτη γενιά που ξενιτεύτηκε, μέχρι τα παιδιά τους που δε γεύτηκαν πατρίδα. Η Ζάκυνθος, όμως, βρίσκεται παντού. Την ακολουθεί καθώς η καθαφική Πόλη ακολουθεί τους πολίτες της παντού...».

«Τα διηγήματα που συμπεριλαμβάνονται στη συλλογή», συμπληρώνει ο Δημήτρης Κεσίσογλου, «ξεχωρίζουν για τη λογοτεχνική δύναμη του κειμένου τους. Λόγος ανθρώπινος και ζεστός. Απλός και βαθύς. Πολυδιάστατος. Χαμηλών τόνων και με συμπυκνωμένη συγκινησιακή φόρτιση. Λόγος ουράνιο-τόξο σε ορίζοντες ερέβους».

Με φόντο τα ειδυλλιακά τοπία της Ζακύνθου, αλλά και την απρόσωπη και πεζή πραγματικότητα μιας μεγαλόπολης του Νότου, όπως είναι η Μελβούρνη, η συγγραφέας πλάθει χαρακτήρες ζωντανούς, καθημερινούς, ήρωες της διπλανής πόρτας, οι οποίοι ακροβατούν σε λεπτές και εύθραυστες κοινωνικές ισορροπίες ανάμεσα στο χθες και στο σήμερα.

Λυρική διάθεση, ρομαντισμός, γλαφυρή αφήγηση, ζωντανοί διάλογοι, αισθαντικές εικόνες είναι τα μέσα με τα οποία οι ιστορίες του βιβλίου αγγίζουν την καρδιά του αναγνώστη. Είναι τα κύρια στοιχεία που κάνουν την ανάγνωση του «Κραταίου Νόστου» απολαυστική, γεμάτη συγκινητικές περιγραφές, με αποτέλεσμα μια τρυφερή μελαγχολία να αναδύεται μέσα από κάθε του σελίδα.

Η Σούλα Μούσουρα-Τσουκαλά καταγράφει την πορεία της οικογένειας που τη διέλυσε η μετανάστευση, της γειτονιάς που η αναληψία και η σκληρότητα για τους «αδικημένους» περισσεύουν, του τόπου που κουβαλάει τον πόνο και την πίκρα του ξεριζωμού και της ξενιτιάς. Καταγράφει και τις μοναχικές και, συχνά, τραγικές περιπλανήσεις των ξεριζωμένων, στους τόπους «εξορίας» τους, που μπορεί να είναι ένα «πάγκαλο» στο πίσω μέρος ενός φανταχτερού σπιτιού, το δωμάτιο ενός γηροκομείου, η άθλια κάμαρη ενός μικρού διαμερίσματος.

Όλοι αυτοί οι χώροι φιλοξενούν φτωχές, εξαθλιωμένες ανθρώπινες υπάρξεις που ζουν χωρίς φιλοδοξίες και όνειρα, τα στερνά χρόνια μιας στερημένης και, αστόχαστα, ξοδεμένης ζωής στην ξενιτιά, ενώ η μικρή, η ιδιαίτερη πατρίδα τους παραμένει πάντα ζωντανή στην καρδιά και τη μνήμη τους.

Στον «Κραταίο Νόστο» θα συμπονέσουμε την «απάντρευτη», που για πολλά χρόνια βιώνει την αγριότητα του κόσμου, για να βρει τη γαλήνη και την ηρεμία στα στερνά της, πλάι στο «βασιλόπουλο του παραμυθιού» της που είναι πλέον μεσήλικας. Θα σοκαριστούμε από το δράμα της «τρελής της γειτονιάς», αλλά και της «κυρά-Μαρίας» που κουβαλά το μυστικό της σαν έναν άλλο σταυρό μαρτυρίου.

Θα συγκλονιστούμε από τα δράματα των απλών, καθημερινών ηρώων του βιβλίου, που κοντά στον σκληρό, τον καθημερινό αγώνα τους για επιβίωση και προκοπή στην ξένη χώρα που βρέθηκαν, δέχονται και τα πτώματα χτυπήματα μιας αδυσώπητης μοίρας, που σημαδεύει, λες κι έχει αποκλειστικό της στόχο, τους δυστυχημένους που έχουν την ανάγκη της.

Ανάμεσα στις γεμάτες συναίσθημα αφηγήσεις, που αποτελούν και μια μαρτυρία της λαϊκής καθημερινής ζωής ηρώων, που γνώρισαν δυο πατρίδες, η συγγραφέας δεν χάνει την ευκαιρία να αναφερθεί και στο πολύπαθο παρελθόν του νησιού της, καθώς η πολυκύμαντη ιστορία του άφησε τα αποτυπώματά της σε κάθε γωνιά και στράτα του. Όπως στην «παραμυθένια πολιτεία», που περιγράφονται συγκλονιστικά οι τρομακτικοί σεισμοί που ισοπέδωσαν τα Επτάνησα το 1953. Μέσα από ένα διήγημα που συνδυάζει το ντοκουμέντο με την φορτισμένη συγκινησιακά αφήγηση, ο αναγνώστης σεργιανιά στις γειτονιές και στους φτωχομαχαλάδες της Ζακύνθου, πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τα χτυπήματα του εγκέλαδου. Ζει και συμπάσχει μέσα από τις σελίδες του βιβλίου, το δράμα, το πένθος και την απόγνωση του ζακυνθινού λαού, που ο σεισμός και η φωτιά αφάνισαν τον υλικό και πνευματικό πλούτο παρασμένων ευτυχισμένων του χρόνων.

Ο «Κραταίος Νόστος» της Σούλας Μούσουρα-Τσουκαλά είναι,

συμπερασματικά, ένα βιβλίο αφηγημάτων που αγγίζει τις καρδιές και αξίζει να διαβαστεί από όλους μας.

Related Posts:

- Νίκος Καζαντζάκης: Μια παγκόσμια αγωνία για το μέλλον
- Αναζητώντας τον Πατέρα...
- 5. Γιώργος Καναράκης
- 3. Περί Σονέτου
- “Μαρίνα”

3. Περί Σονέτου

Jul 28, 2010 06:11AM

Του Γιάννη Λιάσκου

(εφημ. ΤΑ ΝΕΑ, 2 003)

Ένα από τα ομορφότερα, λυρικότερα αλλά και δυσκολότερα ποιητικά είδη, είναι αναμφίβολα, το σονέτο. Το λεγόμενο και «δεκατετράστιχο» αφού ο αριθμός των στίχων του είναι, αυστηρά, αυτός. Αν και κατατάσσεται στην κατηγορία των ελαφρών ποιημάτων, εν τούτοις, είναι από τα δυσκολότερα ποιητικά είδη, απαιτεί, δε, μεγάλη δεξιοτεχνία και στιχουργική πείρα, λόγω των πολλών περιορισμών που έχει.

Μάλιστα, πολλοί φιλόλογοι και κριτικοί της παγκόσμιας λογοτεχνίας το παραλληλίζουν με το επίγραμμα, επειδή ο ποιητής πρέπει μέσα σε λίγους στίχους να κλείσει τα συναίσθημα και να αναπτύξει τη βιοθεωρία του. Να παρουσιάσει, όσο το δυνατόν σφαιρικότερα και καθολικότερα, την ομορφιά ή τη δυστυχία αυτού του κόσμου και να τραγουδήσει με τις ευαίσθητες χορδές της ψυχής του, τους καημούς και τα βάσανα των φτωχών και κατατρεγμένων.

Γι αυτό το σονέτο συνδυάζει, πρέπει να συνδυάζει, την εσωτερική αρμονία με την αρχιτεκτονική δομή. Το σονέτο είναι το είδος ποιήματος που χαρακτηρίζεται από τη σταθερή του μορφή. Έχει, δηλαδή, συγκεκριμένο αριθμό στροφών και στίχων και διακρίνεται για τη μουσικότητά του.

Το σονέτο είναι ιταλικής προέλευσης και η ονομασία του προήλθε από την προβηγκιανή λέξη sonet, που με τη σειρά της ελήφθη από το λατινικό sonus που σημαίνει ήχος ή μουσικός σκοπός.

Στην Ελλάδα, για το ποιητικό αυτό είδος χρησιμοποιήθηκε ο όρος «δεκατετράστιχο» γιατί ακριβώς το σονέτο αποτελείται από δεκατέσσερις στίχους.

Το σονέτο, στην κλασική του μορφή αποτελείται από δυο συνθετικά μέλη: Από δυο τετράστιχες και δυο τρίστιχες στροφές. Ο τύπος αυτός του σονέτου-ο ένας από τους δυο βασικούς που υπάρχουν-είναι γνωστός με την ονομασία «πετραρχικός» τύπος. Ο Πετράρχης-από τους πρώτους και μεγαλύτερους σονετογράφους όλων των εποχών- υπήρξε ο ποιητής εκείνος, στον οποίο βρήκε την «καλύτερή του στιγμή» το περίτεχνο αυτό είδος.

Ένας βασικός περιορισμός που ισχύει στο «πετραρχικό» σονέτο είναι ότι τα δυο πρώτα τετράστιχα του ποιήματος συνδέονται μεταξύ τους με κοινή ομοιοκαταληξία. Το δεύτερο μέρος του σονέτου το αποτελούν τα τρίστιχα που ονομάζονται και

«τερτσίνες» και που ομοιοκαταληκτούν μεταξύ τους.

Ο δεύτερος βασικός τύπος σονέτου που απαντάται στη νεοελληνική ποίηση-όχι και τόσο συχνά όμως όσο ο «πετραρχικός» τύπος- είναι ο λεγόμενος «σεξπικικός» τύπος. Ο μέγας Άγγλος δραματουργός Σέξπιρ εκτός από τα αθάνατα θεατρικά του έργα έγραψε και μια περίφημη συλλογή 154 σονέτων. Η μορφή τους διαφέρει από την «πετραρχική», όσον αφορά τη διάταξη των στροφών του ποιήματος. Στο «σεξπικικό» τύπο οι τρεις πρώτες στροφές είναι τετράστιχες ενώ η τέταρτη είναι ένα καταληκτικό δίστιχο που έχει δική του ομοιοκαταληξία. Κάθε μια από τις τρεις πρώτες στροφές έχει τις δικές της ρίμες που δεν περνούν από τη μια στην άλλη.

Ένα από τα βασικά εξωτερικά χαρακτηριστικά του σονέτου είναι η ομοιοκαταληξία, αυτό το παιχνιδίσμα, το στολίδι που ομορφαίνει το στίχο.

Στο σονέτο, οι ομοιοκαταληξίες της πρώτης στροφής, που είναι πάντοτε πλεχτές ή σταυρωτές και ποτέ ζευγαρωτές, επαναλαμβάνονται και στη δεύτερη. Στα τρίστιχα οι ομοιοκαταληξίες είναι δυο ή τρεις και δεν επιτρέπεται να έχουν καμιά κοινή ομοιοκαταληξία με τα τετράστιχα.

Το είδος αυτό, που μπήκε στη λογοτεχνία μας για πρώτη φορά το 190 αιώνα με τα σονέτα του Αντρέα Λασκαράτου, καλλιεργήθηκε με μεγάλη επιτυχία από τους γνωστότερους Έλληνες λογοτέχνες. Ο Παλαμάς, ο Γρυπάρης, ο Ουράνης, ο Δροσίνης, ο Βαλαωρίτης, ακόμη και ο Καβάφης και ο Καζαντζάκης έχουν γράψει αξιόλογα σονέτα υψηλού περιεχομένου.

Στην ελληνική παροιμία της Μελβούρνης έχουμε, επίσης, ποιητές που έχουν ασχοληθεί με το σονέτο και ξεχώρισαν για την καλλιέργεια του είδους. Ο Αντρέας Τριανταφυλλόπουλος και ο Σάββας Ζουμής είναι, ίσως, οι πολυγραφότεροι στο συγκεκριμένο αυτό και απαιτητικό είδος. Υπάρχουν επίσης ο Βαγγέλης Μύρων και ο Γιάννης Κατσαράς που έχουν εκδώσει ποιητικές συλλογές με σονέτα, αλλά, τελευταία, και γνωστές λογοτέχνιδες όπως η Λούλα Παπαζώη, η Ιωάννα Λιακάκου, η Λίτσα Γκόγκα και η Καίτη Παύλου έχουν κάνει αισθητή την παρουσία τους καλλιεργώντας το ιδιόρρυθμο αυτό ποιητικό είδος που μπορεί να θεωρείται παρακμασμένο και απαρχαιωμένο, από τους θιασώτες της μοντέρνας τεχντροπίας, δεν παύει, όμως, να αποτελεί ένα «πετράδι», μια «πνευματική όαση» σε μια εποχή που οι αξίες καταρρακώνονται, τα πάντα αμφισβητούνται και επιχειρούνται διαρκώς ανανεώσεις σε κάθε μορφή τέχνης και τεχντροπίας.

Related Posts:

- Ο Ελληνισμός και ο Μέγας Αλέξανδρος
- 4. Ο Κραταιός Νόστος
- Η Μοίρα
- Το παράθυρο της ποίησης
- Το Πάθος

Ανδριάνα Καραμήτρου, η Ζωγράφος

Jul 24, 2010 05:03AM

Η Ανδριάνα γεννήθηκε σ' ένα γραφικό χωριουδάκι του Νομού Σερρών, χτισμένο στους πρόποδες του βουνού Παγγαίου. Το όνομα Μικρό Σούλι Σερρών.

Η Διασπορική μόλις άκουσε για το Μικρό Σούλι πήρε το δρόμο κι έψαξε να βρει μια θύμηση, μια γωνιά, ένα δρομάκι που να φέρνει στη μνήμη τ' αξέχαστα χρόνια τα παιδικά, σαν ένα συμβολικό δώρο από τη Διασπορική στην Αντριάνα. Έτσι, μέσα από το φακό και την καλή καρδιά του Σταύρου Ανθόπουλου, του φίλου και συνεργάτη μας από Θεσσαλονίκη, βρήκαμε το δρόμο προς το Μικρό Σούλι. Απολαύστε το...

[View with PicLens]

Σε μικρή ηλικία η Ανδριάνα ταξίδεψε με τους γονείς της στη δεύτερη πατρίδα της, την Αυστραλία (Μελβούρνη) όπου μένει ως σήμερα.

Της αρέσει να γράφει ποίηση, ξεκινώντας από μικρό κοριτσάκι και συνεχίζει να γράφει ως σήμερα.

Εκπληρώνοντας την επιθυμία της αυτή, με τα δύο της βιβλία,

- ΘΕΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΨΕΜΑΤΑ - (για όλες τις ηλικίες)
- ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΦΙΛΟΙ - (παιδικό)

Έργα της δημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες της Μελβούρνης, σε περιοδικά και ανθολογίες της Μελβούρνης και της Ελλάδας.

Και τα δύο βιβλία της τα έχει στολίσει με εικόνες που ζωγράφισε η ίδια. Διότι άλλη μία μεγάλη αγάπη της Ανδριάνας, είναι η ζωγραφική.

Έχει δίπλωμα σχεδιάστριας μόδας και ξεχωριστά έχει παρακολουθήσει μαθήματα ζωγραφικής τέχνης. Με τα ζωγραφικά της έργα, λαμβάνει μέρος και σε εκθέσεις ζωγραφικής. Ζωγραφικά της έργα επίσης κοσμούν, εξώφυλλα βιβλίων, γνωστών συγγραφέων, συμπάροικων της Μελβούρνης .

GRAND Flash Album Gallery

Skins for GRAND FIAGallery, Photo Galleries, Video Galleries

developed by CodEasily.com — WordPress Flash Templates, WordPress Themes and WordPress plugins

The Flash Player and a browser with Javascript support are needed.

-

Exhibitions - Εκθέσεις

Εκθέσεις όπου η Ανδριάνα συμμετείχε

ART SHOW [2004] - From:AUGUST 24th, TO AUGUST 29th

At: [WESTFIELD SOUTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

ART SHOW [2005] - FROM: TUESDAY OCTOBER 11th, TO SUNDAY OCTOBER 16th

At: [WESTFIELD SOUTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

ART SHOW [2006] - FROM: TUESDAY AUGUST 15th, TO SUNDAY AUGUST 20th

At:[WESTFIELD SOYTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

ART SHOW [2007] - FROM: TUESDAY 14th TO SUNDAY AUGUST 19th

AT: [WESTFIELD SOUTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

ATR SHOW [2008] - FROM: TUESDAY SEPTEMBER 9th TO SUNDAY SEPTEMBER 14th

AT: [WESTFIELD SOUTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

ATR SHOW [2009] - FROM: TUESDAY AUGUST 4th TO SUNDAY AUGUST 9th

AT: [WESTFIELD SOUTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

ART SHOW [2010] - FROM: TUESDAY 10th TO SUNDAY 15th AUGUST

AT: [WESTFIELD SOUTHLAND]
NEPEAN HIGHWAY, CHELTENHAM.

[View with PicLens]

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Στιχουργική
- “Εστι μεν ουν η μνήμη ούτε αίσθησις ούτε υπόληψις”
- Νίκος Καζαντζάκης: Μια παγκόσμια αγωνία για το μέλλον
- Χρόνια Πολλά Μανούλα
- The House Next To The Rose Tree

Κύπρος 1974

Jul 22, 2010 10:21AM

*Αφιερωμένο στα νέα παιδιά
που έχασαν τη ζωή τους
πολεμώντας τον Τούρκο εισβολέα.*

-

ΤΟΣΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Από νωρίς, κει που ανάβει η ζωή
με μια κραυγή των πόθων το φυτίλι
Παράφορη μας άρπαξε κι έφυγε στιγμή
σαν αστραπή είχε το χρόνο ανοιγοκλείσει.

Από νωρίς, στα πρόσμενα της εποχής
Που θ' άρχιζε του έρωτα το τρύγι-

Κει, πριν φιλήσει ο Ήλιος την αυγή
Τα καυτερά του χείλη να δροσίσει.

Από νωρίς, μια τουφεκιά
Μας πήρε στης ζωής τα ξένα
Από τα μάτια της υιότης τη φωτιά
Την σβήσαν με το αίμα

Δυο δάκρυα κόκκινα πηχτά
Χορδές στα μάγουλα που ηχούν βουβά
Τόσα παράπονα ζωή από σένα για
όσα μας έταζες...ταξίδια μαγικά.

© Michael Pais

<http://alasinoblogspot.com/>

Copyright secured by Digiprove © 2010

Related Posts:

- Η Αποστολή του Ανθρώπου;
- ΚΥΠΡΟΣ 1974
- Κύπρος 1974 Επέτειος Τουρκικής Εισβολής
- Παράνοια και ηληθιότητα
- Τα δώρα των Μάγων